

Arrest

nr. 326 403 van 9 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 december 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, M. K., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russische staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op (...) 1978 in Novogroznitskiy. In 1996 trouwde u met A. K. (...) en u kreeg met hem één dochter, M. (...) (°(...)/1996). In 2004 scheidde u van uw echtgenoot, waarna deze het hoederecht kreeg over uw dochter. U woonde daarna samen met uw moeder in Oyskher.

In 2005 ging u aan de slag bij de politie van Staropromyslovsky. In 2009 ging u na een stage en het behalen van uw rechtendiploma aan de slag bij het parket van Gudermes. U was er jaren maatschappelijk werkster. Van 2011 tot 2014 werd u gedetacheerd binnen het parket naar het consularium, waar u verantwoordelijk was voor de post. Zo kreeg u geheime omzendbrieven in handen, waarin het personeel werd opgeroepen om

LGBT-mensen te verklikken bij hun overste. U hield de brieven bij, als bewijs van de misdaden van het regime. In 2016 werd uw vraag om ontslag ingewilligd.

In 2017 bezocht u met uw moeder uw broer (O.V. (...)) en zus die al jaren in België woonden. Bij thuiskomst op 06/09/17 was er bij u ingebroken, vermoedelijk om te controleren of u materiaal had bijgehouden van tijdens uw dienst bij het parket. Later bleek dat ook de waterput vergiftigd was: uw moeder, die zich met dat water had gewassen, kreeg chemische brandwonden over haar hele lichaam.

In september 2018 reisde u voor een tweede maal naar België, zodat uw moeder hier een oogoperatie kon ondergaan. In december 2018 keerden jullie samen terug naar Tsjetsjenië.

Op 04/01/19 vielen mannen jullie huis binnen. Eén van hen was T. (...), een huurmoordenaar van Kadyrov. Hij beschuldigde u ervan naar België te zijn gereisd om uw land te verraden. Hierna dook u met uw moeder onder, afwisselend bij uw neef in Grozny en uw oom in Batasvyurt. Op 12/03/19 moest u langs gaan bij de procureur, die u vertelde dat er een onderzoek was geopend naar u en uw moeder wegens vermoedens dat u in België asiel had aangevraagd en uw land had verraden. U had geheim gehouden dat u een internationaal reispaspoort bezat, dat u familie had in België en dat u naar België was gereisd. U kreeg van de procureur een uitreisverbod.

Op 27/03/19 moest u langsgaan bij de adjunct-procureur waar u gedwongen werd documenten te ondertekenen dat u opnieuw in dienst zou gaan bij het parket. U keerde met uw moeder terug naar huis in Oyskher op 05/04/19. Diezelfde dag nog werd uw moeder bezocht en mishandeld door T. (...) terwijl u ging winkelen. U dook terug onder bij oom in Batasvyurt.

Op 25/04/19 moest uw moeder worden opgenomen in het ziekenhuis in Grozny. Op 26/04/19 belde u naar R. (...), een man die werkte bij het visumcentrum, en vroeg u hem om visa te regelen voor u en uw moeder. R. (...) vertelde u dat u op de rode lijst stond, maar dat hij u voor het dubbele van de gewone prijs wel kon helpen.

Op 05/05/19 werd u opgebeld door uw ex-chef, S. D. (...): u moest bij hem langsgaan met uw paspoorten op 17/05/19. Eens daar biechtte u op dat uw paspoorten bij R. (...) van de visumdienst waren. S. (...) belde iemand op en beval dat R. (...) de paspoorten naar het politiekantoor van Gudermes moest brengen. Uw ex-chef ondervroeg u over uw reis naar België. Daarna kreeg u verdere instructies om uw nieuwe indiensttreding in orde te brengen.

Op vrijdag 31/05/19 was u op weg naar het gerechtelijk departement om de administratie van uw indiensttreding in orde te zetten, toen u aan het rode licht A. T. (...) opmerkte, een agent in Gudermes die u vroeger nog aan een job geholpen had. U besloot een laatste ontsnappingspoging te doen en contacteerde A. (...) met de vraag of hij u en uw moeders reispaspoort kon stelen uit de kluis van de politiechef van Gudermes. U maakte hem wijs dat u de paspoorten enkel wilde kopiëren, en hij stemde in. U boekte vliegtuigtickets naar Düsseldorf en vertrok op 02/06/19 vanuit de luchthaven van Grozny. Aangekomen in Duitsland, bezorgde u de paspoorten aan een Tsjetsjeen die de paspoorten terug zou geven aan A. (...). Uw broer haalde u op in Duitsland en u kwam diezelfde dag nog aan in België, alwaar u een verzoek indiende tot internationale bescherming bij de bevoegde asielautoriteiten op 04/06/19.

Op 30 maart 2021 nam het CGVS in uw hoofde een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw relaas. In de beroepsprocedure werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 8 november 2021 (arrestnummer 263400).

U keerde niet terug naar uw land van herkomst, maar diende op 14 februari 2022 uw tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in. U stelt dat het relaas van uw eerste verzoek toch waar is, maar dat u had verborgen dat een man genaamd Z. (...) achter de hele affaire zat. U zou een relatie gehad hebben met D. P. (...), die geen moslim is. Op 23 februari 2016 was u bij hem op zijn appartement en zouden gewapende en gemaskerde mannen, onder leiding van ene Z. (...), met geweld het appartement zijn binnengevallen. Zij legden op videobeelden vast hoe u daar naakt aanwezig was. Sedertdien chanteerde Z. (...) u en troggelde hij zowel van u als van uw dochter geld af. U nam ontslag van uw werk in september 2016 omdat u angst had dat hij de beelden op uw werk zou delen. U legt ook uit dat Z. (...) degene is die ervoor zorgde er een onderzoek tegen u en uw moeder werd opgestart wegens landverraad en spionage, en dat hij zo zorgde voor uw uitreisverbod. In november 2021 besliste u dat u Z. (...) niet langer zou betalen. Hierop trok Z. (...) met de videobeelden naar uw verwanten van uw teip. De naaktbeelden werden in de moskee aan de teip getoond. Op 3 december 2021 werd u uit uw teip verbannen. Uw neven zouden van plan zijn iemand te betalen om u uit het leven te brengen. Uw familie spreekt niet meer met u, inclusief uw broer en zus die ook in België wonen.

Op 10 januari 2022 werd naar uw moeder een brief verstuurd door de Russische overheidsdiensten, dat zij verantwoordelijk wordt gehouden voor haar hulp aan u, een landverrader.

Ter staving van uw huidige verzoek legde u de volgende documenten neer: het binnenlands paspoort van uw dochter, screenshots van chatgesprekken met uw nicht en dochter, de brief van de Russische overheid aan uw moeder, de verstotingsbrief van uw teip, de enveloppes waarin de documenten werden verzonden, en een brief van uw psycholoog.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U legt een brief neer van uw psycholoog van 25.03.2022, waarin geattesteerd wordt dat u sedert december 2021 tweemaal per maand op consultatie komt en dat daarbij vastgesteld is dat u een "post-traumatische symptomatologie" vertoont. Het attest vraagt dat u door de "gespecialiseerde cel psychologie en kwetsbaarheid van het CGVS" gehoord zou worden. Om hieraan tegemoet te komen werd u gehoord door een protection officer die binnen het CGVS een opleiding heeft gevolgd om op een verantwoorde manier met kwetsbare personen om te gaan. U gaf verder aan dat er geen redenen waren waarom u niet zou kunnen deelnemen aan de procedure en verklaarde u zich in staat aan het interview deel te nemen (Vragenlijst BPN DVZ, CGVS p. 3). U werd er nadrukkelijk op gewezen dat u uw tijd mocht nemen en dat extra pauzes mogelijk waren indien nodig.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient beklemtoond te worden dat uw eerste asielverzoek door het CGVS werd afgesloten met weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw relaas. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en u diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissing. Bijgevolg heeft u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerdere verzoek om internationale bescherming. Deze beoordeling staat dan ook vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Aangezien u in het kader van uw huidige verzoek grotendeels volhardt in uw vluchtrelaas, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhogen.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Vooreerst blijft u volhouden dat u ten tijde van uw eerste verzoek wel degelijk de waarheid heeft gesproken, maar enkel de rol van Z. (...) heeft verhuld: u wilde niet vertellen dat hij naaktbeelden van u had genomen, u daarmee chanteerde, en vervolgens de beschuldiging van spionage en uw uitreisverbod opzette. Uw problemen zouden volgens uw huidige verklaringen dus gestart zijn wegens een verboden of ongepaste relatie, en niet wegens de LGBT-omzendbrieven die u zou hebben bijgehouden (CGVS p. 3, 10). Die uitleg is echter niet ernstig. U recycleert hiermee immers zo goed als het volledige relaas van uw eerste verzoek, dat nochtans als volstrekt ongeloofwaardig is beoordeeld. Het gegeven dat u het probleem van uw gebrek aan geloofwaardigheid probeert op te lossen door eenvoudigweg een nieuwe oorzaak te plakken op uw oude relaas, kan geenszins overtuigen en zet uw geloofwaardigheid ernstig onder druk.

Bovendien moet opgemerkt worden dat het niet ernstig is dat u de beweerde ware oorzaak van uw problemen zo lang heeft achtergehouden. U bent drie maal gehoord in het kader van uw eerste verzoek (eens op de DVZ en twee maal op het CGVS) en maakte opmerkingen over op de notities van beide persoonlijk onderhouden. U legt zelf uit dat u al tijdens de gehoren van uw eerste verzoek aanvoelde dat u onzin aan het vertellen was en dat u doorheen de bevraging merkte dat het niet goed ging. U zou toen u uw weigering ontving onmiddellijk begrepen hebben hoe laat het was (CGVS p. 9). Dat u desalniettemin bij geen enkele van uw contacten met de asiendiensten de ware toedracht vermeldde, en daarbovenop - nadat u finaal merkt dat uw verzonnen verhaal geen voeten aan de grond kreeg - ook in de beroepsprocedure nog eens vasthield aan uw ongeloofwaardige relaas, kan niet overtuigen. U claimt nog dat u bij uw eerste advocaat geholpen werd door een tolk die ook uw nicht is, waardoor u de waarheid niet durfde te vertellen (CGVS p. 10). Vooreerst zou het uiterst vreemd zijn dat uw advocaat met dergelijke gang van zaken akkoord zou zijn gegaan; of dat - indien de advocaat niet op de hoogte was - de tolk zelf het belangenconflict niet zou melden; of dat u het zélf onnodig zou gevonden hebben om dit te melden aan uw advocaat. Verder mag nog eens benadrukt worden dat de bewering dat uw nicht bij uw eerste advocaat voor u tolkte, nog altijd niet verklaart dat u de ware toedracht niet vertelde op het CGVS; of tegenover uw tweede advocaat; of tijdens de beroepsprocedure. Dergelijke uitleg kan dan ook geenszins overtuigen.

Uw geloofwaardigheid wordt verder geschaad door uw onaannemelijke en onlogische verklaringen over Z. (...) en diens gedrag.

Zo kan u vooreerst geen enkele aannemelijke reden aanbrengen over waarom Z. (...) u precies begon te viseren. Uit uw verklaringen blijkt dat Z. (...) als vanuit het niets het appartement van D. (...) binnenviel met

een groep gewapende en gemaskerde mannen die u onmiddellijk begonnen te filmen. Zij maakten duidelijk dat ze met D. (...) zelf geen enkel probleem hadden (CGVS p. 4-5). Op de vraag hoe Z. (...) dan precies bij u terecht kwam, kan u geen antwoord geven. U suggereert dat soms koppeltjes opgepakt worden als ze betrappt worden terwijl ze in het openbaar de liefde bedrijven, maar erkent ook zelf meteen dat u en D. (...) zich niet in die situatie bevonden (CGVS p. 7). U brengt geen enkele reden aan waarom Z. (...) u in de gaten gehouden zou hebben, waarom hij een probleem had met u, en waarom hij blijkbaar klaargestond om u op het juiste moment met een dergelijke gewapende inval te komen betrappen. Het gebrek aan logische aanleiding voor een dermate verregaande persoonlijke vendetta, breekt uw geloofwaardigheid ten zeerste af.

Verder claimt u dat Z. (...) alle moeite deed om u te doen blijven betalen. Hij stelde u bij de autoriteiten voor als een spion en landverrader en regelde zo een uitreisverbod in maart 2019, zodat hij u in het land zou kunnen blijven afpersen, en probeerde er zelfs voor te zorgen dat u terug bij het parket aan de slag ging, zodat u een inkomen zou hebben, louter zodat hij u nog verder zou kunnen uitpersen (CGVS p. 3, 8, 12). Dat komt ook niet aannemelijk over. Het houdt immers geen steek dat Z. (...) u enerzijds als landverrader bestempelt, en anderzijds denkt dat hij dergelijke zogezegde landverrader wel aan een nieuwe overheidsjob bij het parket zal kunnen helpen. Het houdt evenmin steek dat hij enerzijds wil dat u blijft werken, zodat u hem kan blijven betalen, maar anderzijds riskeert dat u wegens landverraad voor jaren de cel in zou gaan, waardoor hij dus zijn geldkraantje zelf zou toedraaien. Dergelijke gang van zaken is van elke logica gespeend.

Uw verklaringen over het gedrag van Z. (...) brengen uw geloofwaardigheid zo nog verder in het gedrang.

Ook uw eigen reactie op de bedreigingen door Z. (...) is volkomen onlogisch, wat uw geloofwaardigheid nog verder schaadt.

Immers blijft het, ook met deze nieuwe oorzaak van uw problemen, volstrekt onaannemelijk dat u niet eerder asiel heeft gevraagd, tijdens uw bezoeken aan België in 2017 en 2018. U stelt immers dat u al van bij de inval op het appartement van D. (...), in februari 2016, doorhad dat het nu met u gedaan was: u voelde dat het slechts een kwestie van tijd was vooraleer men u zou oppakken en u zelfs zou doden (CGVS p. 5). Het valt niet te begrijpen dat u met een dergelijke vrees voor uw leven twee maal België bezocht, en toch telkens uit vrije wil terugkeerde naar de Russische Federatie. U stelt daarover dat u geen asiel mocht vragen van uw broer, omdat die er categoriek tegen was: hij vond dat u een goede job had en vond het een beter idee dat u eventuele problemen rechtstreeks met de Tsjetsjeense president Ramzan Kadyrov zou regelen (CGVS p. 7, 10). Die uitleg is vrij bizar, vooral gezien uw broer zelf een begunstigde is van internationale bescherming. Verder is komt het erg bevreemdend over dat u het vermijden van een eventueel conflict met uw broer belangrijker inschatte dan het levensgevaar dat u opwachtte in Rusland. Verder valt ook geenszins in te zien hoe uw broer, zijn persoonlijke mening ten spijt, u ook werkelijk zou kunnen verhinderd hebben om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U stelt daarover enkel dat u geen asiel durfde te vragen zonder uw broer, dat u ook niet wist hoe u asiel moest aanvragen, en dat u er geen idee van had hoe zo iets te regelen of waarheen te gaan (CGVS p. 8). Dat is onzinnig. Uit uw verklaringen blijkt dat u een rechtenstudie achter de rug heeft en jarenlang gewerkt heeft in een administratieve functie bij officiële overheidsdiensten, namelijk bij politie en parket. Dat u zich in deze desalniettemin presenteert als een hulpeloos persoon die er niet zelfstandig in zou slagen uit te zoeken hoe je asiel kan vragen, en zodoende volledig afhankelijk is van de goodwill van haar broer, kan dan ook absoluut niet overtuigen. Het gegeven dat u niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende, zet uw geloofwaardigheid zodoende verder onder druk.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u Z. (...), zij het via uw dochter, bent blijven doorbetalen tot in november 2021. Immers, zo verklaart u, had u er pas genoeg van toen bleek dat uw asielerzoek in België geweigerd was (de RvV bevestigde de beslissing van het CGVS op 8 november 2021) (CGVS p. 9). Dat komt zeer bevreemdend over. Er zou immers redelijkerwijze kunnen worden verondersteld dat u, eens u zich in België in veiligheid had gebracht en er asiel had aangevraagd, zou ophouden met de betalingen aangezien u Z. (...) niet meer zou hoeven te vrezen onder bescherming van de Belgische autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u integendeel 364.000 roebel op een rekening achterliet bij uw dochter, geld dat door Z. (...) meteen werd opgeëist, dat Z. (...) ook uw dochter 700.000 roebel afhandig maakte, waardoor zij zelfs haar huis verkocht en naar Sint-Petersburg trok. Al die tijd bleef u proberen om aan geld te raken en hoopte u zelfs om opnieuw een job te vinden specifiek met het doel om hem te kunnen blijven betalen (CGVS p. 10). Dat komt niet geloofwaardig over.

Uw onlogische verklaringen over uw eigen reactie op de afpersingen en bedreigingen door Z. (...) brengen uw geloofwaardigheid nog verder in het gedrang.

Er moet geconcludeerd worden dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering dat Z. (...) u betrapte en chanteerde omwille van uw relatie met D. (...). Dit relaas kan dan ook niet beschouwd worden als een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.

U claimt verder nog dat u verstoten bent door uw teip, omdat Z. (...) de naaktbeelden heeft laten zien, en vreest nu eerwraak. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met Z. (...), kan logischerwijze evenmin geloof worden gehecht aan de verstoting uit uw teip, gezien deze er volgens uw verklaringen een rechtstreeks gevolg van is. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat u over de verstoting op zijn beurt ook onlogische en bevreemdende verklaringen aflegt, wat verder bevestigt dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

U claimt dat Z. (...), toen u de geldkraan naar hem dichtdraaide in november 2021, naar uw teip trok. Daar zou hij de naaktvideo van u en D. (...) vertoond hebben in de moskee: eerst aan de mannen, vervolgens aan de vrouwen, van wie er enkelen flauwvielen. Het komt zeer bevreemdend over dat dergelijke naaktbeelden zouden worden vertoond in de moskee. In de streng religieuze Tsjetsjeense houdt het ook geen steek dat de mannen van de teip - die de video als eerste te zien kregen - er klaarblijkelijk akkoord mee gingen dat de vrouwen deze beelden nadien ook te zien kregen.

Daarnaast stelt u dat uw broer en zus in België wegens de verstoting door de teip op de hoogte geraakten van uw problemen met Z. (...), en van uw - in hun ogen - ongepaste relatie met D. (...). U stelt dat uw dochter het document waarin de teip uw verstoting bevestigt zelf doorstuurde naar uw broer en zus, hetgeen zeer bevreemdend overkomt: door dat document door te sturen, zouden uw broer en zus vanzelfsprekend op de hoogte raken van de hele toestand, iets wat u net angstvallig probeerde te vermijden. Wanneer u gevraagd wordt of u daarmee akkoord ging, stelt u enkel niet te weten of u toestemming gaf (CGVS p. 9-10). Dergelijke uitleg verklaart geenszins waarom uw dochter - al dan niet met uw toestemming - uw geheim zelf op deze manier aan uw broer en zus zou bekendmaken.

Uw onlogische verklaringen schaden uw geloofwaardigheid nog verder. Ook aan uw verstoting door uw teip kan geen enkel geloof meer worden gehecht, waardoor ook deze niet kan worden beschouwd als een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.

Ook de documenten die u neerlegt, vormen geen nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt. De brief van uw teip en de brief van de overheid aan uw moeder hangen samen met een ongeloofwaardig relaas. De screenshots van chatgesprekken tussen u en uw familieleden kunnen makkelijk gefabriceerd worden en hebben dan ook weinig bewijswaarde. Het binnenlands paspoort van uw dochter bevat identiteitsgegevens die momenteel niet worden betwist. De enveloppes ten slotte vormen enkel een aanwijzing dat er iets naar u toe werd gezonden. Deze documenten zijn dan ook niet van aard om uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk te vergroten.

Met betrekking tot het attest van uw psycholoog moet ten slotte het volgende worden opgemerkt. Dit attest bevat geen diagnose, maar stelt wel dat u post-traumatische symptomen vertoont, waaronder slaapproblemen, concentratieproblemen, angsten, depressieve gevoelens. In het attest staat slechts een summier opsomming van deze symptomen. Hieruit kan niet worden afgeleid dat uw precare mentale toestand enige invloed heeft op uw cognitieve vermogen. Bijgevolg kunnen bovenstaande onaannemelijkheden en inconsistenties niet zonder meer aan uw mentale toestand worden toegeschreven. Het attest van uw psycholoog is zodoende evenmin een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, K. K., zijnde de moeder van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar verzoek betreft volledig steunt op het verzoek van haar dochter.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen "48/3 tot 48/7" en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke

administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt". Verzoekende partijen gaan in hun verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunen zich derhalve ook op de schending van de materiële motiveringsplicht. Ten slotte menen zij dat er tevens sprake is van een appreciatiefout.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Dient voorts te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissingen terecht wordt gesteld dat aan de in hoofde van verzoekende partijen vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

Ten aanzien van eerste verzoekende partij motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt in de bestreden beslissingen: *"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

U legt een brief neer van uw psycholoog van 25.03.2022, waarin geattesteerd wordt dat u sedert december 2021 tweemaal per maand op consultatie komt en dat daarbij vastgesteld is dat u een "post-traumatische symptomatologie" vertoont. Het attest vraagt dat u door de "gespecialiseerde cel psychologie en kwetsbaarheid van het CGVS" gehoord zou worden. Om hieraan tegemoet te komen werd u gehoord door een protection officer die binnen het CGVS een opleiding heeft gevolgd om op een verantwoorde manier met kwetsbare personen om te gaan. U gaf verder aan dat er geen redenen waren waarom u niet zou kunnen deelnemen aan de procedure en verklaarde u zich in staat aan het interview deel te nemen (Vragenlijst BPN DVZ, CGVS p. 3). U werd er nadrukkelijk op gewezen dat u uw tijd mocht nemen en dat extra pauzes mogelijk waren indien nodig.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Ten aanzien van tweede verzoekende partij wordt in dit verband in de in haar hoofde genomen beslissing op het volgende gewezen: *"Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Uit mailverkeer met uw advocate was immers gebleken dat u zeer hardhorend en bijna blind was, waardoor het moeilijk converseren was. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend, en werd ervoor gekozen om u niet te horen op de hoofdzetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, maar werd u een schriftelijk verzoek om inlichtingen gestuurd.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U maakte immers tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw tweede, huidige verzoek duidelijk aan de hand van medische documenten dat u helemaal niet kan zien, horen of spreken (zie "Vragenlijst BPN").

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er werd dan ook opnieuw beslist om u niet mondeling te horen op het CGVS. In de plaats daarvan legde u op de DVZ een schriftelijke verklaring neer over uw asielmotieven in uw tweede, huidige verzoek, opgesteld door uw dochter (M. K. (...); OV: (...); CG: (...)) en door u gehandtekend.

Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift dan ook verwijzen naar de precare mentale gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij, zoals deze blijkt uit het door haar bijgebrachte psychologische attest (zie administratief dossier M., stuk 5, map documenten, doc. 6), benadrukt de Raad dat hieraan werd tegemoet gekomen middels de genomen steunmaatregelen. Verzoekende partijen blijven in gebreke *in concreto* aan te tonen dat de aan eerste verzoekende partij verleende steunmaatregelen niet zouden hebben volstaan en dat er nog bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen, noch preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duiden zij niet

aan hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling.

Zij het hierbij benadrukt dat uit het door haar bijgebrachte psychologisch attest allerminst kan worden afgeleid dat zij zich in de absolute onmogelijkheid bevindt om haar procedure tot internationale bescherming te doorlopen en hierbij haar asielmotieven op een gedegen wijze uiteen te zetten. In het attest wordt gesteld dat zij posttraumatische symptomen vertoont, waaronder slaapproblemen, concentratieproblemen, angsten en depressieve gevoelens, doch het attest bevat geen diagnose. Waar verzoekende partijen dan ook in hun verzoekschrift stellen dat eerste verzoekende partij PTSS (posttraumatisch stresssyndroom) heeft, stelt de Raad vast dat evenwel geen enkel medisch/psychologisch attest wordt bijgebracht waaruit blijkt dat in hoofde van eerste verzoekende partij daadwerkelijk de, toch wel complexe, diagnose van PTSS werd gesteld. Uit het door haar bijgebrachte psychologisch attest, dat slechts een summiere opsomming van haar symptomen bevat, kan nergens worden afgeleid dat haar mentale toestand van die aard is dat het haar cognitieve vermogen beperkt en/of dat zij geheel niet in staat zou zijn om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij dat haar persoonlijk onderhoud op normale wijze geschiedde en er geen ernstige problemen waren. Tevens blijkt dat eerste verzoekende partij in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop concrete antwoorden kon formuleren. Noch eerste verzoekende partij, noch haar advocaat maakten er enig gewag van dat eerste verzoekende partij omwille van haar psychische gezondheidstoestand niet in staat was op afdoende wijze te antwoorden op de gestelde vragen. Integendeel, eerste verzoekende partij gaf bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud aan dat zij in staat was om aan het interview deel te nemen (notities CGVS M., p. 3). Weliswaar kreeg zij het op bepaalde momenten moeilijk, doch blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de *protection officer* haar dan toeliet haar tijd te nemen waarna zij haar relaas kon verderzetten. Er blijkt dan ook uit niets dat eerste verzoekende partij niet in staat zou zijn geweest om haar asielmotieven op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Verzoekende partijen tonen dan ook allerminst aan dat eerste verzoekende partij ten gevolge van haar psychische problematiek niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure tot internationale bescherming te doorlopen en om haar asielmotieven op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen een beroep indienen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2024 waarbij hun volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partijen zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2.2.4. De Raad duidt er vooreerst op dat inzake het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen van 4 juni 2019 door verwerende partij op 30 maart 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat geen geloof kon worden gehecht aan hun asielrelaas. Deze beslissing werd bevestigd bij arresten nrs. 263 400 en 263 401 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 november 2021, waartegen geen cassatieberoep werd aangetekend.

Bijgevolg resten er verzoekende partijen geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot hun vorige verzoek.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partijen betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partijen voor internationale bescherming in aanmerking komen. Verzoekende partijen kunnen dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.5. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hun onderhavig verzoek om internationale bescherming steunen op het feit dat zij nog steeds niet naar hun land

van herkomst kunnen terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalden in het kader van hun vorige verzoek.

Eerste verzoekende partij verklaart in het kader van haar huidig verzoek dat haar relaas van haar eerste verzoek wel degelijk waar is, doch dat zij verborgen had gehouden dat een man genaamd Z. achter de hele affaire zat. Z. zou haar op heterdaad betrapt hebben op een relatie met een man die geen moslim is en haar sedertdien bedreigen en geld aftroggelen met videobeelden die hij toen had gemaakt en waarop te zien is hoe zij daar naakt aanwezig was. Zij zou in september 2016 dan ook ontslag hebben genomen van haar werk uit vrees dat Z. de beelden op haar werk zou delen. Ook stelt zij thans dat Z. diegene is die ervoor zorgde dat er een onderzoek tegen haar en haar moeder werd opgestart wegens landverraad en spionage, en dat hij zo zorgde voor haar uitreisverbod. In november 2021 zou zij hebben beslist om Z. niet langer te betalen. Vervolgens zou Z. met de videobeelden naar haar verwanten van haar teip zijn getrokken, waarop men haar op 3 december 2021 uit haar teip zou hebben verbannen. Sindsdien spreekt niemand van haar familie nog met haar, inclusief haar broer en zus die ook in België wonen. Ook zouden haar neven van plan zijn iemand te betalen om haar om het leven te brengen (notities CGVS M., p. 4 e.v.).

Ter staving van haar huidig verzoek legt eerste verzoekende partij het binnenlandse paspoort van haar dochter, screenshots van chatgesprekken met haar nicht en dochter, de brief van de Russische overheid aan haar moeder, de verstotingsbrief van haar teip, de enveloppes waarin de documenten werden verzonden en een psychologisch attest neer.

Tweede verzoekende partij baseert zich volledig op het verzoek van haar dochter en brengt geen eigen, van haar verzoek losstaande elementen aan.

2.2.6. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissingen met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoeken om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevatten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

2.2.7. Vooreerst meent de Raad dat in de bestreden beslissingen op goede gronden wordt gemotiveerd dat de thans door eerste verzoekende partij opgeworpen nieuwe oorzaak van haar problemen waardoor zij stelt haar land te zijn ontvlucht, met name het feit dat zij door Z. betrapt werd op een relatie met een niet-moslim en omwille hiervan gechanteerd werd, niet kan worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partijen in aanmerking komen voor internationale bescherming, nu hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht. Meer bepaald wijst de commissaris-generaal erop dat (i) het niet ernstig is dat eerste verzoekende partij zo goed als volledig het volledige relaas van haar eerste verzoek recycleert, dat nochtans als volstrekt ongeloofwaardig werd beoordeeld, en het probleem van haar gebrek aan geloofwaardigheid probeert op te lossen door eenvoudigweg een nieuwe oorzaak te plakken op haar oude relaas, (ii) het evenmin ernstig is dat zij de beweerde ware oorzaak van haar problemen zo lang heeft achtergehouden, (iii) zij bovendien onaannemelijke en onlogische verklaringen aflegt over Z. en diens gedrag, nu (a) zij geen enkele aannemelijke reden kan aanbrengen over waarom Z. haar precies begon te viseren en een dermate verregaande persoonlijke vendetta tegen haar startte en (b) de door haar beschreven gang van zaken wat betreft de bedreigingen en afpersing van Z. van elke logica is gespeend, (iv) ook haar eigen reactie op de bedreigingen door Z. volkomen onlogisch is, nu (a) het ook met deze nieuwe oorzaak van haar problemen volstrekt onaannemelijk blijft dat zij niet eerder asiel heeft gevraagd, tijdens haar bezoeken aan België in 2017 en 2018 en (b) het ook geen steek houdt dat zij, zij het via haar dochter, Z. is blijven doorbetalen tot in november 2021.

Door verzoekende partijen worden geen overtuigende argumenten bijgebracht die deze vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van de administratieve dossiers en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen, in een ander daglicht plaatsen.

Vooreerst kunnen verzoekende partijen niet volstaan met een loutere verwijzing naar de mentale gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij om te verklaren waarom zij de thans beweerde ware oorzaak van haar problemen zo lang heeft achtergehouden. Verzoekende partijen stellen dat de PTSS in hoofde van eerste verzoekende partij verklaart waarom zij de traumatische gebeurtenissen waarvan zij het slachtoffer was en waarvoor zij zich nog steeds schaamt niet eerder durfde te onthullen. De Raad herhaalt in dit verband evenwel dat geen enkel medisch/psychologisch attest wordt bijgebracht waaruit blijkt dat bij eerste verzoekende partij de diagnose PTSS werd gesteld alsook dat uit het bijgebrachte psychologische attest niet blijkt dat haar mentale toestand van die aard is dat het haar cognitieve vermogen beperkt en/of dat zij geheel niet in staat zou zijn om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Hoewel er voorts begrip voor kan worden opgebracht dat het niet eenvoudig is om over dergelijke zaken te spreken, acht de Raad het evenwel allerminst ernstig dat eerste verzoekende partij de beweerde ware oorzaak van haar problemen dermate lang zou achterhouden. Zoals dienstig opgemerkt in de

bestreden beslissingen, werd eerste verzoekende partij in het kader van haar eerste verzoek driemaal gehoord – eenmaal bij de DVZ en tweemaal op het CGVS – en maakte zij ook opmerkingen over op de notities van beide persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal. Derhalve was zij meermaals in de gelegenheid om alsnog de ware toedracht van haar relaas te vermelden, eventueel schriftelijk in haar opmerkingen op de notities. Nog frappanter is dat zij ook in de beroepsprocedure inzake haar eerste verzoek bleef vasthouden aan haar ongeloofwaardige relaas, terwijl zij reeds een weigeringsbeslissing had ontvangen waarin gewezen werd op het flagrant ongeloofwaardige karakter van haar relaas. Zulks kan geenszins zonder meer worden toegeschreven aan haar mentale toestand.

Ook het betoog in het verzoekschrift dat eerste verzoekende partij ten tijde van haar eerste verzoek verbleef bij haar broers en zussen die erop aandrongen dat haar niet haar naar al haar afspraken zou vergezellen alsook als tolk optrad tijdens haar afspraken met haar toenmalige advocaat, vormt geenszins een afdoende verschuiving voor het dermate lang achterhouden van wat werkelijk aan de basis zou liggen van de voorgehouden problemen. In navolging van de commissaris-generaal, is het immers niet aannemelijk dat haar advocaat met een dergelijke gang van zaken akkoord zou zijn gegaan dan wel dat eerste verzoekende partij bij haar advocaat zelf geen melding zou hebben gemaakt van het belangenconflict. Daarenboven verklaart de bewering dat haar niet bij haar eerste advocaat voor haar tolkte nog altijd niet waarom zij de ware toedracht niet vertelde op het Commissariaat-generaal, of tegenover haar tweede advocaat, of tijdens de beroepsprocedure. Zij het bovendien opgemerkt dat eerste verzoekende partij reeds ten tijde van haar persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal in het kader van haar eerste verzoek in het opvangcentrum van Fedasil verbleef (zie notities CGVS M. d.d. 10/12/2020, p. 2 (administratief dossier M., stuk 8 (map eerste verzoek); administratief dossier K., stuk 9 (map eerste verzoek)) en aldus niet langer verbleef bij haar familie in België, waardoor het des te treffender is dat zij naliet de ware toedracht te vertellen tijdens deze persoonlijke onderhouden.

Waar eerste verzoekende partij verweten wordt geen enkele aannemelijke reden te kunnen aanbrengen waarom Z. haar precies begon te viseren en een dermate verregaande persoonlijke vendetta tegen haar startte, wordt in het verzoekschrift verduidelijkt dat de man waarmee eerste verzoekende partij een relatie had een appartement huurde in een gebied dat uitsluitend voorbehouden was voor leden van het leger en waar aldus enkel bevoegde personen toegelaten waren, doch werd zij zonder toestemming binnengelaten door de bewakers. Bij een controle van het appartement door Z. en zijn eenheid van de speciale strijdkrachten, die willekeurige huisbezoeken aflegden, werden zij echter betrapt. De Raad stelt echter vast dat dit een allerm minst overtuigende post-factum uitleg betreft, nu eerste verzoekende partij van dit alles nergens melding maakte tijdens haar persoonlijk onderhoud toen gevraagd werd naar de reden waarom zij gevisieerd werd door Z. Nergens maakte zij er melding van dat het appartement zich bevond in een gebied waartoe zij eigenlijk geen toegang mocht hebben, ook niet toen gevraagd werd hoe Z. bij dit appartement was terechtgekomen (notities CGVS M., p. 7). Zij kon hieromtrent niet de minste verduidelijking geven (notities CGVS M., p. 7). Bovendien verklaren deze thans beweerde omstandigheden evenmin afdoende waarom Z. sindsdien een dermate verregaande persoonlijke vendetta tegen haar startte, terwijl de man waarmee zij een relatie had geen enkel probleem kende omwille van deze situatie (notities CGVS, p. 4-5).

Voorts wordt in het verzoekschrift aangegeven dat eerste verzoekende partij het gedrag van Z. ook onlogisch vindt, doch dat zij hiervoor niet verantwoordelijk is. Hiermee wordt evenwel op geen enkele wijze een ander licht geworpen op het volstrekt onaannemelijke karakter van de door eerste verzoekende partij beweerde gang van zaken waarbij Z. enerzijds zou willen dat eerste verzoekende partij blijft werken zodat zij hem kan blijven betalen en denkt dat hij haar wel aan een nieuwe overheidsjob bij het parket zal kunnen helpen, maar anderzijds riskeert zélf zijn geldkraantje toe te draaien door haar als landverrader te bestempelen waardoor zij voor jaren de cel in kan gaan.

Evenmin wordt afdoende verklaard waarom eerste verzoekende partij niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende, tijdens haar bezoeken aan België in 2017 en 2018. In het verzoekschrift wordt benadrukt dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste bezoek vergezeld was van haar moeder die nog niet op de hoogte was van haar problemen en dat haar dochter nog in Rusland verbleef, doch deze redenen volstaan allerm minst om te verklaren waarom eerste verzoekende partij, die reeds vanaf het moment dat zij in februari 2016 door Z. betrapt werd zou hebben doorgehad dat het met haar gedaan was en dat het slechts een kwestie van tijd was vooraleer men haar zou oppakken en zelfs zou doden (notities CGVS, p. 5), uit vrije wil terugkeerde naar de Russische Federatie. Indien zij zou vrezen dat haar dochter omwille van haar gevaar liep, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij getracht zou hebben haar dochter in veiligheid te brengen in plaats van zelf terug te keren naar de Russische Federatie. Ook haar loutere herhaling dat haar broer tijdens haar tweede bezoek aan België bezwaar maakte toen zij haar wens uitte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen biedt allerm minst soelaas, nu dienaangaande in de bestreden beslissingen reeds terecht wordt gesteld dat deze uitleg niet overtuigt om volgende redenen: *“U stelt daarover dat u geen asiel mocht vragen van uw broer, omdat die er categoriek tegen was: hij vond dat u een goede job had en vond het een beter idee dat u eventuele problemen rechtstreeks met de Tsjetsjeense president Ramzan Kadyrov zou regelen (CGVS p. 7, 10). Die uitleg is vrij bizar, vooral gezien uw broer zelf*

een begunstigde is van internationale bescherming. Verder is komt het erg bevreemdend over dat u het vermijden van een eventueel conflict met uw broer belangrijker inschatte dan het levensgevaar dat u opwachtte in Rusland. Verder valt ook geenszins in te zien hoe uw broer, zijn persoonlijke mening ten spijt, u ook werkelijk zou kunnen verhinderd hebben om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U stelt daarover enkel dat u geen asiel durfde te vragen zonder uw broer, dat u ook niet wist hoe u asiel moest aanvragen, en dat u er geen idee van had hoe zoiets te regelen of waarheen te gaan (CGVS p. 8). Dat is onzinnig. Uit uw verklaringen blijkt dat u een rechtenstudie achter de rug heeft en jarenlang gewerkt heeft in een administratieve functie bij officiële overheidsdiensten, namelijk bij politie en parket. Dat u zich in deze desalniettemin presenteert als een hulpeloos persoon die er niet zelfstandig in zou slagen uit te zoeken hoe je asiel kan vragen, en zodoende volledig afhankelijk is van de goodwill van haar broer, kan dan ook absoluut niet overtuigen. Het gegeven dat u niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende, zet uw geloofwaardigheid zodoende verder onder druk.”

Inzake de motivering dat het niet aannemelijk is dat eerste verzoekende partij Z. nog zou zijn blijven doorbetalen tot in november 2021, duiden verzoekende partijen erop dat Z. hun (klein)dochter bedreigde en dat eerste verzoekende partij dan ook bleef doorbetalen teneinde haar dochter te beschermen. De Raad bemerkt evenwel dat indien het beschermen van haar dochter daadwerkelijk de reden was waarom zij bleef doorbetalen, het geen steek houdt dat zij in november 2021 plots beslist Z. niet langer te betalen en dat haar dochter deze boodschap aan Z. diende over te brengen, terwijl haar dochter zich nochtans nog steeds in de Russische Federatie bevond (en nog steeds bevindt).

Waar verzoekende partijen nog opwerpen dat “(h)et CGVS (...) er (...) niet serieus van (kan) uitgaan dat verzoekster beroep kan doen op de hulp van en/of bescherming door de Russische autoriteiten terwijl ze een onderzoek tegen haar en haar moeder hebben opgestart, haar als landverrader beschouwen en een uitreisverbod hebben uitgeleverd”, merkt de Raad ten slotte op dat nergens in de bestreden beslissingen gesteld wordt dat verzoekende partijen beroep kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Russische autoriteiten. Dient hierbij immers benadrukt te worden dat de vervolgingsfeiten waarvoor verzoekende partijen beweren bescherming nodig te hebben volstrekt ongeloofwaardig zijn, waardoor enige bescherming desbetreffend niet aan de orde is.

2.2.8. Vervolgens duidt de Raad erop dat aangezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan de thans door eerste verzoekende partij beweerde problemen met Z., logischerwijze evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de verstoting uit haar teip, hetgeen volgens haar verklaringen immers een rechtstreeks gevolg is van haar problemen met Z. Dit geldt des te meer nu zij ook over deze verstoting door haar teip onlogische en bevreemdende verklaringen aflegt, hetgeen het ongeloofwaardige karakter van deze verstoting door haar teip bevestigt. In de bestreden beslissingen worden in dit verband immers volgende pertinente vaststellingen gedaan: “U claimt verder nog dat u verstoten bent door uw teip, omdat Z. (...) de naaktbeelden heeft laten zien, en vreest nu eerwraak. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met Z. (...), kan logischerwijze evenmin geloof worden gehecht aan de verstoting uit uw teip, gezien deze er volgens uw verklaringen een rechtstreeks gevolg van is. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat u over de verstoting op zijn beurt ook onlogische en bevreemdende verklaringen aflegt, wat verder bevestigt dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

U claimt dat Z. (...), toen u de geldkraan naar hem dichtdraaide in november 2021, naar uw teip trok. Daar zou hij de naaktvideo van u en D. (...) vertoond hebben in de moskee: eerst aan de mannen, vervolgens aan de vrouwen, van wie er enkelen flauwvielen. Het komt zeer bevreemdend over dat dergelijke naaktbeelden zouden worden vertoond in de moskee. In de streng religieuze Tsjetsjeense houdt het ook geen steek dat de mannen van de teip - die de video als eerste te zien kregen - er klaarblijkelijk akkoord mee gingen dat de vrouwen deze beelden nadien ook te zien kregen.

Daarnaast stelt u dat uw broer en zus in België wegens de verstoting door de teip op de hoogte geraakten van uw problemen met Z. (...), en van uw - in hun ogen - ongepaste relatie met D. (...). U stelt dat uw dochter het document waarin de teip uw verstoting bevestigt zelf doorstuurde naar uw broer en zus, hetgeen zeer bevreemdend overkomt: door dat document door te sturen, zouden uw broer en zus vanzelfsprekend op de hoogte raken van de hele toestand, iets wat u net angstvallig probeerde te vermijden. Wanneer u gevraagd wordt of u daarmee akkoord ging, stelt u enkel niet te weten of u toestemming gaf (CGVS p. 9-10). Dergelijke uitleg verklaart geenszins waarom uw dochter - al dan niet met uw toestemming - uw geheim zelf op deze manier aan uw broer en zus zou bekendmaken.”

In het verzoekschrift halen verzoekende partijen louter aan dat eerste verzoekende partij zelf verbaasd was over het feit dat de videobeelden in de moskee werden getoond doch “van mening is dat de moslimreligie in Tsjetsjenië de laatste jaren sterk was verslechterd, dat er veel schandalen plaatsvonden in de moskeeën en dat gelovigen bereid waren hun medeburgers veel kwaad te doen, ondanks de waarden die de Koran voorstaat” en dat eerste verzoekende partij voorts evenmin een verklaring heeft voor de acties van haar dochter, waarmee zij evenwel allerminst een overtuigende, afdoende verklaring bieden voor voormelde wel degelijk uiterst bevreemdende elementen in het relaas van eerste verzoekende partij.

Derhalve dient te worden geconcludeerd dat ook aan de door eerste verzoekende partij beweerde verstoting door haar teip geen enkel geloof kan worden gehecht, waardoor dit evenmin beschouwd kan worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partijen in aanmerking komen voor internationale bescherming.

2.2.9. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat ook de door verzoekende partijen bijgebrachte documenten niet beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming.

Het binnenlands paspoort van hun (klein)dochter bevat louter identiteitsgegevens die *an sich* niet worden betwist. Uit de neergelegde enveloppes kan voorts hoogstens blijken dat er iets naar eerste verzoekende partij toe werd gezonden, niets meer. De screenshots van de chatgesprekken tussen eerste verzoekende partij en haar familieleden, de brief van hun teip en de brief van de overheid aan tweede verzoekende partij zijn ten slotte geenszins van aard de beweerde problemen van eerste verzoekende partij aan te tonen. Aan deze stukken kan immers geen enkele bewijswaarde worden toegekend nu dergelijke elektronische berichtgeving eenvoudigweg gemanipuleerd en geësceneerd kan worden. Wat betreft de brief van hun teip en de brief van de overheid aan tweede verzoekende partij, wijst de Raad erop dat in het kader van hun eerste verzoek reeds gewezen werd op de zeer geringe bewijswaarde van dergelijke Tsjetsjeense documenten gelet op het gegeven dat er enorm veel corruptie en documentenfraude heerst in hun regio/land (zie arresten nrs. 263 400 en 263 401 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 november 2021). Deze stukken kunnen derhalve evenmin worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen in aanmerking komen voor internationale bescherming.

Inzake het bijgebrachte psychologisch attest op naam van eerste verzoekende partij, dient nog herhaald te worden dat uit dit attest, dat slechts een summiere opsomming bevat van posttraumatische symptomen in hoofde van eerste verzoekende partij doch geen diagnose, niet kan worden afgeleid dat haar psychische gezondheidstoestand enige invloed heeft op haar cognitieve vermogen en/of vermogen om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Uit niets blijkt dan ook dat bovenstaande onaannemelijkheden en inconsistenties in haar verklaringen zouden kunnen worden toegeschreven aan haar mentale toestand. Dient daarnaast te worden opgemerkt dat een dergelijk psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin eerste verzoekende partij haar psychische problemen en/of trauma opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de psychische problemen en/of trauma's werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Dit geldt des te meer nu dit psychologisch attest geen betrekking heeft op fysieke sporen die mogelijks toelaten om een onmiskenbaar verband te leggen tussen de vastgestelde verwondingen of littekens en bepaalde specifieke gedragingen of handelingen die ervan aan de basis liggen doch wel op psychische moeilijkheden waarbij zulk een duidelijke link of causaal verband met vervolgingsfeiten of een situatie van ernstige schade minder evident is. Derhalve kan dit attest evenmin beschouwd worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot dat verzoekende partijen in aanmerking komen voor internationale bescherming.

2.2.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

2.2.11. Per aanvullende nota van 11 april 2025 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10) leggen verzoekende partijen nog een aantal screenshots neer van dreigberichten die eerste verzoekende partij zou hebben ontvangen, afkomstig van een onbekend nummer. Zij vermoeden dat deze dreigberichten gestuurd werden door familieleden.

Evenwel oordeelt de Raad dat deze stukken evenmin beschouwd kunnen worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partijen voor internationale bescherming in aanmerking komen. Immers kan aan deze dreigberichten niet de minste bewijswaarde worden toegekend, nu manipulatie en enscenering van dergelijke elektronische berichtgeving niet valt uit te sluiten. Deze dreigberichten vermogen dan ook allerminst de voorgehouden problemen met hun familie aan te tonen, temeer nu verzoekende partijen op geen enkele manier aantonen dat deze berichten daadwerkelijk verstuurd werden door hun familie en zij daarentegen aangeven dat ze afkomstig zijn van een onbekend nummer.

2.2.12. In zoverre verzoekende partijen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitevinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten

(administratief dossier M., stuk 5; administratief dossier K., stuk 4). Eerste verzoekende partij kreeg tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 4 mei 2023 de kans om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de schriftelijke verklaring die tweede verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken neerlegde – opgesteld door eerste verzoekende partij en ondertekend door tweede verzoekende partij – en waarin verduidelijkt werd welke nieuwe elementen tweede verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen appreciatiefout kan worden ontwaard.

2.2.14. Gelet op het voorgaande, beroepen verzoekende partijen zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend vijftientig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT